

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/240/2019
Identifikačné číslo spisu:	1410206309
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1410206309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. B. R., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bývajúcej v R., T. XX, právne zastúpenej JUDr. Annou Líškovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 7, proti žalovanému Regionálnej veterinárnej a potravinovej správe Bratislava - mesto, so sídlom v Bratislave, Polianky 8, právne zastúpenému JUDr. Milanom Švecom, advokátom so sídlom v Bratislave, Hadriánova 1, o porušenie zákazu diskriminácie zamestnávateľom a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 22 C 173/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. mája 2019 sp. zn. 9 Co 174/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 22 C 173/2010-694 zo dňa 06. marca 2017 zamietol v celom rozsahu žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej nemajetkovú ujmu vo výške 7.635 Eur, ktorá jej vznikla v súvislosti s porušovaním zásady rovnakého zaobchádzania a náhradu trov konania a žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa sa v konaní domáhala priznania náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu porušenia zákazu diskriminácie zo strany zamestnávateľa, ktorú videla v rôznych konaniach žalovaného, ktoré označila za šikanovanie. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že šikanovanie treba odlíšiť od diskriminácie, pretože diskriminácia je definovaná v zákone č. 365/2004 Z. z. antidiskriminačný zákon (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) a ak je zamestnanec prenasledovaný z iného dôvodu ako vyplýva zo zákona, nemôže ísť o diskrimináciu, môže však ísť o šikanovanie.

3. Z hľadiska právneho posúdenia súd prvej inštancie v prvom rade riešil otázku aplikácie príslušného zákona o štátnej službe a prípadnú následnú aplikáciu Zákonníka práce a dospel k záveru, že na daný

pripad je potrebné aplikovať oba zákony o štátnej službe, a to zákon č. 312/2001 Z. z. ako aj č. 400/2009 Z. z., a to v závislosti od toho, kedy došlo ku konaniu žalovaného, ktoré žalobkyňa označila ako šikanózne. Zároveň podľa súdu prvej inštancie nebolo možné vylúčiť aplikáciu ustanovenia § 13 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“).

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v priebehu konania neboli preukázané jednotlivé, žalobkyňou označené, konania žalovaného, ktoré mali byť v rozpore s dobrými mravmi, resp. protiprávne a ktoré by súd prvej inštancie mohol posúdiť ako rozporné s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Aj v prípade ich preukázania by podľa názoru súdu prvej inštancie tieto konania zo strany žalovaného nedosiahli takú intenzitu, že by ich bolo možné označiť za diskriminačné, resp. šikanózne. Aj z výpovedí svedkov (G., G., B., L., A., R., p. R.) vypočutých v priebehu konania nebolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že by žalovaný voči žalobkyni pristupoval v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania, naopak mal za potvrdené, že žalovaný k žalobkyni pristupoval rovnako, že žalobkyňa mala vytvorené dobré materiálne podmienky pre vykonávanie svojej práce, dokonca v niektorých prípadoch žalovaný vyšiel žalobkyni viac v ústrety než iným zamestnancom. Preto dospel k záveru, že jednotlivými konaniami žalovaného tak, ako ich označila žalobkyňa, táto nebola diskriminovaná, ale šlo len o subjektívny pocit žalobkyne. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol bez toho, že by sa bližšie zaoberal nemajetkovou ujmom, nakoľko nemal preukázaný právny základ jej nároku. Žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 9 Co 174/2017-739 zo dňa 09. mája 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému voči žalobkyni priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne právne závery, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozdiely medzi diskrimináciou zamestnanca a šikanovaním (body 33, 36, 37, 38 odôvodnenia), ktoré vysvetlenie považoval odvolací súd za dostatočne vyčerpávajúce a poukázal naň.

7. Odvolací súd v ďalšom konštatoval, že to, či bol zamestnanec vystavený šikanóznemu konaniu zo strany svojho zamestnávateľa súd zisťuje skúmaním, či konanie zamestnávateľa vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý namieta šikanovanie, bolo v súlade s dobrými mravmi.

8. Vo vzťahu k žalobnému návrhu žalobkyne krajský súd uviedol, že niektoré ňou popisované konania žalovaného neboli dostatočne konkrétne na to, aby vôbec mohol žalovaný v súlade s obráteným dôkazným bremenom preukázať, že k šikanovaniu žalobkyne nedošlo. Z ďalších žalobkyňou namietaných postupov žalovaného sa odvolaciemu súdu javilo, akoby žalobkyňa neakceptovala oprávnenie nadriadeného riadiť prácu na jej pracovisku. Zároveň podľa odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané, že by zo strany žalovaného išlo pri výkone riadiacej práce o snahu šikanovať žalobkyňu. Podľa názoru odvolacieho súdu ide u žalobkyne o jej subjektívny pocit, ktorý nemá - vzhľadom na výsledky dokazovania - v správaní a konaní žalovaného reálny základ.

9. V ďalšom dal odvolací súd do pozornosti, že prešetrovaním dodržania zákonného postupu žalovaného v prípade namietanom žalobkyňou (preloženie na výkon úradnej kontroly od 01.09.2009) nadriadený orgán, na ktorý sa obrátil samotný žalovaný so žiadosťou o prešetrovanie správnosti jeho postupu, nezistil porušenie zákona v postupe žalovaného. Zároveň mal odvolací súd za to, že neobstojí tvrdenie žalobkyne, že jej boli oneskorene oznamované niektoré informácie pre výkon jej práce, keďže k nim mala rovnaký prístup ako ostatní spolupracovníci, tieto informácie neboli zamestnancom poskytované výlučne na poradách, mali k nim prístup aj prostredníctvom počítačovej siete. V súvislosti s neformálnym postupom žalovaného pri riešení ústnych sťažností kolegov na žalobkyňu alebo medziľudských vzťahov na pracovisku odvolací súd ustálil, že takýto postup nemožno vnímať ako šikanu zamestnanca.

10. V prípade výpovede z pracovného pomeru odvolací súd konštatoval, že samotná výpoveď nebola predmetom žaloby zo strany žalobkyne; táto však mala za to, že postup žalovaného, ktorý viedol k rozviazaniu pracovného pomeru s ňou, bol diskriminačný, šikanózný a to s poukazom na skutočnosť, že výpoveď nepostihla kolegov, ktorí boli už napr. dôchodcami, resp. v zamestnaní zostali takí kolegovia ktorí (podľa názoru žalobkyne) pracovali chybné, prípadne žalovaný po výpovedi prijal do zamestnania nových pracovníkov (kontrolórov). K tomu odvolací súd poznamenal, že súdna prax už opakovane ustálila, že rozhodovanie o tom, ktorí pracovníci v prípade potreby znižovania stavov zamestnancov zostanú naďalej pracovať a ktorí dostanú výpoveď pre nadbytočnosť, patrí do právomoci zamestnávateľa (žalovaného), nie súdu. Skutočnosť, že práve žalobkyni bola daná výpoveď pre nadbytočnosť a iným zamestnancom nie, nemôže byť, z pohľadu odvolacieho súdu, považovaná automaticky za prejav šikany zo strany zamestnávateľa.

11. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že súd prvej inštancie sa nedopustil procesného pochybenia tým, že nerozhodol uznesením o zmene žalobného petitu, keďže v prípade písomného podania žalobkyne zo dňa 08.12.2016 nešlo o zmenu žalobného petitu.

12. Odvolací súd si v plnom rozsahu osvojil dôvody rozhodnutia prvoinštančného súdu. Súd prvej inštancie sa podľa názoru krajského súdu neodchýlil od znení pre vec relevantných príslušných ustanovení právnych predpisov, ani nepoprel ich účel a význam, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“) potvrdil. Žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech v zmysle § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. V dovolaní voči rozsudku odvolacieho súdu dovolateľka namietala, že rozsudok krajského súdu je nesprávny a nespravodlivý. Mala za to, že dovolanie je prípustné podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

14. Žalobkyňa uviedla, že napáda rozsudok odvolacieho súdu celkovo, a to najmä z dôvodu, že odvolací súd nezobral do úvahy žiadny z argumentov, ktoré uviedla vo svojom odvolaní a tieto nijako nevyhodnotil, naopak ich úplne odignoroval. Mala za to, že odvolací súd sa zaoberal výlučne argumentáciou súdu prvej inštancie a argumentáciou žalovaného, tvrdenia žalobkyne s uvedením a odkázaním na konkrétne dôkazy založené v spise zostali bez akéhokoľvek vyhodnotenia.

15. V ďalšom poznamenala, že bolo povinnosťou odvolacieho súdu neignorovať princíp obráteného dôkazného bremena v spore na ochranu proti diskriminácii s tým, že žalobkyni malo postačovať preukázanie, že voči nej boli vykonané opatrenia, ktoré neboli vykonané voči iným zamestnancom (inšpektorom), jej povinnosťou nebolo preukazovať, že uvedené opatrenia neboli diskriminačné; túto povinnosť mal žalovaný. Žalobkyňa mala za to, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd, v danom konaní plne popreli inštitút obráteného dôkazného bremena a zaťažili žalobkyňu povinnosťou preukázať diskriminačný charakter opatrení žalovaného, čo malo za následok nesprávny procesný postup.

16. Žalobkyňa ďalej namietala, že z rozsudku odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo odvolací súd neuznal mnohé odvolacie námietky žalobkyne, prečo sa nimi nezaoberal a prečo tieto námietky považoval za nedôvodné. V rozsudku súdu prvej inštancie namietala nesystematické, zmätočné a nelogické opísanie jednotlivých na seba nenadväzujúcich skutočností, čo podľa názoru žalobkyne viedlo k nesprávnemu pochopeniu stavu veci, nakoľko časový súlad dáva celkový obraz o stupňujúcej sa šikane voči žalobkyni vyústenej až do jej prepustenia z pracovného pomeru. Podľa názoru žalobkyne v nesystémovom opise skutočností pokračoval aj odvolací súd, čím správne nevyhodnotil pravdivý stav vecí vo vzájomných súvislostiach, resp. nezistil objektívnu realitu vo veci samej vo väzbe na časový priebeh jednotlivých udalostí, neaplikoval tak inštitút obráteného bremena, a to viedlo k nesprávnemu skutkovému i právnomu posúdeniu veci. Odôvodnenie odvolacieho súdu tak považovala za nejasné a nezrozumiteľné, a tým aj za nevykonateľné.

17. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vymenoval, v čom videla žalobkyňa šikanu zo strany zamestnávateľa, avšak s týmto súdom uvedeným neúplným, skresleným a povrchným vymenovaním žalobkyňa zásadne nesúhlasila, nakoľko išlo o veľmi zostručený a významovo bagatelizovaný výpočet konaní zamestnávateľa. Mala za to, že odvolací súd sa dostatočne do hĺbky neoboznámil s jednotlivými konaniami zamestnávateľa, na ktoré upozornila. Zároveň považovala za zarážajúce, že odvolací súd neuviedol najdôležitejšie a najzávažnejšie šikanózne konania zamestnávateľa, a to, že žalobkyňa po zrušení úseku hraničnej kontroly žalovaným k 01.09.2009 bola ako jediná z inšpektorov, ktorí doposiaľ pracovali na hraničnej kontrole, rozhodnutím žalovaného vylúčená z práce na hraničnej kontrole a neboli jej dlhodobu pridelované prevádzky.

18. V ďalšom vyjadrila žalobkyňa nesúhlas s konštatovaním odvolacieho súdu, že neakceptovala oprávnenie nadriadeného riadiť prácu na pracovisku a vyslovila názor, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil ňou predložené dôkazy, keď dospel k uvedenému záveru.

19. Žalobkyňa uviedla, že na konania žalovanej upozornila len a len v tej súvislosti, že s ňou bolo zaobchádzané odlišne, ako s inými inšpektormi, čo malo byť predmetom posudzovania zo strany súdu. Zároveň poukázala na tú skutočnosť, že napriek preukázateľne závažným chybám na bežnom potravinovom dozore u iných inšpektorov (Ing. Kováč), výpoveď dostala práve ona ako jediná inšpektorka.

20. V súvislosti s konštatovaním odvolacieho súdu, že nebolo preukázané, že žalobkyňa bola v porovnaní s ostatnými kolegami zaťažovaná viac, dovolateľka poukázala na svoju argumentáciu v odvolaní proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu, s tým že dodala, že zo zošitovej evidencie vykonaných úradných odberov vzoriek na hraničnej kontrole od 01.01.2009 do 05.05.2009 v počte 15 odberov je jasne vidieť, koľko odberov vykonala žalobkyňa a koľko p. C. (dôkaz č. I. 179-182).

21. Žalobkyňa vyjadrila zásadný nesúhlas s tvrdením odvolacieho súdu o tom, že zo strany žalovaného pri výkone riadiacej práce nešlo o snahu žalobkyňu šikanovať, bol to len subjektívny pocit žalobkyne, ktorý nemal v správaní a konaní žalovaného reálny základ. Žalobkyňa konštatovala, že aj keď nie všetky konania, na ktoré poukazovala v žalobnom návrhu sa dajú dôkazmi preukázať tak, aby mali intenzitu šikanózneho konania, bola presvedčená, že viaceré konania takúto intenzitu jednoznačne dosiahli, pričom bolo na žalovanom následne preukázať, že nekonal v týchto prípadoch šikanózne, čo sa však podľa žalobkyne nestalo.

22. K právnomu názoru odvolacieho súdu v otázke týkajúcej sa namietaného preloženia žalobkyne od 01.09.2009 na výkon úradnej kontroly žalobkyňa poukázala na to, že išlo o nezákonný postup, lebo nebolo vydané rozhodnutie o zmene štátnozamestnaneckého pomeru, čo bolo v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

23. Nesprávny procesný postup súdu žalobkyňa videla v tom, že doposiaľ žalovaný neuviedol v konaní žiadny logický a opodstatnený argument, prečo postupoval uvedeným spôsobom a súd sa tým vôbec nezaoberal a neuplatnil ani inštitút obráteného bremena.

24. Žalobkyňa v podanom dovolaní taktiež namietala, že odvolací súd sa k niektorým skutočnostiam vôbec nevyjadril, a to, že i/ že žalobkyňa po zrušení úseku hraničnej kontroly žalovaným k 01.09.2009 bola jediná z inšpektorov, ktorí doposiaľ pracovali na hraničnej kontrole, rozhodnutím žalovaného vylúčená z práce na hraničnej kontrole; ii/ žalovaný nezákonným postupom znemožnil žalobkyni vykonávať audity napriek tomu, že na to pôvodne bola určená po preložení z hraničnej kontroly; iii/ rotácia inšpektorov sa týkala výlučne osoby žalobkyne.

25. V súvislosti s uvedeným dala žalobkyňa do pozornosti, že odvolací súd ňou uvádzané skutočnosti podložené dôkazmi vôbec nezobral do úvahy a nezaujal k nim žiadne stanovisko, a to napriek tomu, že išlo o kľúčové skutočnosti jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukazujúce šikanózne konanie žalovaného. Preto žalobkyňa namietala, že doterajšie súdne konanie je zaťažené procesnou vadou v

zmysle § 420 písm. f) CSP. K odňatiu možnosti konať pred súdom podľa názoru žalobkyne došlo nerešpektovaním inštitútu „obráteného dôkazného bremena“; t. j. nesprávnym vykonaním a hodnotením dôkazov; neprihliadnutím (opomenutím) na dôkazy, ktoré žalobkyňa považovala za rozhodné; nevysporiadaním sa s právnou argumentáciou a zaujatými stanoviskami žalobkyne k vecnej a právnej stránke sporu v podanom odvolaní v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu a napokon nevysvetlením jednotlivých dôvodov rozhodnutia, všetko v súhrne zakladajúcich nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia súdu.

26. Žalobkyňa argumentovala, že oba sudy v prejednávanej veci nerešpektovali procesný princíp „obráteného dôkazného bremena“ v konaní o ochrane proti diskriminácii, v dôsledku čoho bola nedôvodne zaťažená povinnosťou preukázať diskriminačný charakter šikanózných konaní žalovaného.

27. Záverom žalobkyňa zhrnula, že bez akýchkoľvek pochybností predložila súdu hodnoverné dôkazy o tom, že zákaz vykonávania hraničnej kontroly sa výlučne týkal len žalobkyne, že ostatní inšpektori, ktorí mali v opise činnosti štátnozamestnaneckého miesta uvedenú činnosť vykonávanie kontroly na hraničných vstupoch pri kontrole potravín a surovín rastlinného pôvodu z tretích krajín, naďalej hraničnú kontrolu vykonávali, že žalobkyni dlhodobo po preložení z hraničnej kontroly neboli pridelené prevádzky, tak ako iným inšpektorom, ktorí prechádzali z hraničnej kontroly na potravinový dozor, že nezákonným postupom jej bolo znemožnené vykonávať audity, a teda výpovedná hodnota ňou predložených dôkazov bola natoľko silná a hodnoverne preukazujúca existujúcu objektívnu okolnosť daného prípadu, že splnila podmienku preukázania „zásahu na prvý pohľad“ (prima facie) a porušenia zásady rovnakého zaobchádzania na pracovisku, nakoľko s ňou bolo v daných prípadoch zaobchádzané bezdôvodne neobvyklým spôsobom (inak ako s inými inšpektormi). Súd mal jednoznačne povinnosť uplatniť v procesnom konaní inštitút obráteného dokazovania, čo sa však nestalo a došlo tak nesprávnym procesným postupom súdu k znemožneniu, aby žalobkyňa uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo v danom konaní k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

28. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že pokiaľ mala žalobkyňa na vec odlišný názor a rozhodnutia súdov neboli odôvodnené podľa jej predstáv, nie je to dostačujúcou bázou pre tvrdenie, že bolo porušené právo na spravodlivý proces.

29. Mal za to, že súd riadne odôvodnil rozsudok s tým, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne posúdenie nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP.

30. Žalovaný ustálil, že ku skutkovým zisteniam v dovolaní sa nebude vyjadrovať, nakoľko nejde o procesnú vadu, ktorá zakladá dovolanie, a teda nemal by sa nimi zaoberať ani dovolací súd.

31. Dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 171/2008, ktoré uviedla žalobkyňa na podporu svojich tvrdení o nerešpektovaní inštitútu obráteného dôkazného bremena, z ktorého podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že ak žalobca nepreukáže, že s ním bolo zaobchádzané neobvyklým spôsobom, teda znevýhodňujúcim spôsobom (t. j. diskriminačne), nemôže byť v spore úspešný. Teda žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno ohľadne skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Uvedenú postupnosť prechodu dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného považoval žalovaný za zrejmu a nespornú. V nadväznosti na uvedené vyslovil žalovaný názor, že odvolací súd postupoval v konaní o tejto otázke správne a správne sa s ňou vysporiadal aj v odôvodnení rozsudku, v ktorom okrem iného uviedol, že popisované konania žalovaného neboli dostatočne konkrétne na to, aby v niektorých prípadoch vôbec žalovaný mohol preukázať v súlade s obráteným vecným bremenom, že k šikanovaniu žalobkyne nedošlo.

32. Predmetné súdne konanie podľa názoru žalovaného nebolo zaťažené žiadnou procesnou vadou a žalobkyňa mala zachované všetky zákonné procesné práva na spravodlivý súdny proces. Vády, ktoré uvádza žalobkyňa v dovolaní nie sú z pohľadu ustálenej judikatúry procesnými vadami, a teda nezakladajú prípustnosť dovolania zmysle § 420 písm. f/ CSP.

33. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a vzhľadom k tomu, že dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi navrhol žalovaný, aby najvyšší súd dovolanie odmietol, resp. zamietol a priznal žalovanému trovy dovolacieho konania v celom rozsahu.

34. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP a po zistení, že ide o dovolanie, ktoré spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

35. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

36. V predmetnom prípade žalobkyňa ako dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

37. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2021, sp. zn. III. ÚS 225/2020 je ustanovenie § 420 písm. f/ CSP priestorom ochrany tých základných práv, do ktorých bolo zasiahnuté rôznymi nesprávnymi procesnými postupmi a rozhodnutiami. Podľa ústavného súdu je teda prieskum rozhodnutí, ktoré sú namietané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia procesných noriem prípustný podľa § 420 písm. f/ CSP.

38. Ťažiskom argumentácie dovolania je tvrdenie žalobkyne o tom, že odvolacie konanie bolo postihnuté procesnou vadou v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pričom procesná vada mala byť podľa názoru žalobkyne spôsobená nezrozumiteľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, nerešpektovaním inštitútu obráteného dôkazného bremena, neprihliadnutím na dôkazy, ktoré považovala dovolateľka za rozhodné a nevysporiadaním sa s argumentáciou v podanom odvolaní k vecnej a právnej stránke veci. Žalobkyňa dôvodila, že súdy v prejednávanej veci plne popreli inštitút obráteného dôkazného bremena v dôsledku čoho ju zaťažili povinnosťou preukázať diskriminačný charakter opatrení žalovaného, čo podľa jej názoru malo za následok nesprávny procesný postup.

39. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade zmätočnosti namietanej dovolateľkou.

40. Vychádzajúc z dovolacích námietok dovolací súd zameral svoju pozornosť primárne na inštitút obráteného, resp. preneseného dôkazného bremena. Súdne konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady na rovnaké zaobchádzanie je civilným súdnym konaním sporového charakteru, v ktorom proti sebe stoja žalobca a žalovaný v navzájom protichodnom, kontradiktórnom postavení. V klasickom

sporovom súdnom konaní sa uplatňuje zásada actori incumbit probatio, čo znamená, že dôkazné bremeno postihuje zásadne vždy toho, kto niečo tvrdí, teda žalobcu. Ustanovenie § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona predstavuje zásadnú odchýlku konania vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania od klasického sporového súdneho konania v oblasti dokazovania. Táto odchýlka sa týka preneseného dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného.

41. Princíp preneseného dôkazného bremena bol vygenerovaný Súdny dvorom Európskej únie v rámci jeho judikatúry ako princíp, ktorý odráža potrebu efektívneho uplatňovania princípu rovnosti a jeho potreba vychádza z charakteru antidiskriminačných sporov - diskriminácia sa len zriedka deje otvorene, väčšinou o nej neexistujú priame dôkazy a žalobcovia spravidla nedisponujú dostatkom informácií, ktorými by mohli bez akýchkoľvek pochybností preukázať existenciu diskriminácie, resp. porušenia zásady na rovnaké zaobchádzanie. Zmyslom teda bolo, aby žalobca neprehral spor len na základe toho, že neunesol dôkazné bremeno z dôvodu, že nemá prístup k dôkazom. Treba však upozorniť na to, že žalobcovi nestačí len poukázať na to, že bol diskriminovaný, ale musí predložiť skutočnosti, z ktorých možno dôvodne predpokladať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, a až potom dôjde k prechodu povinnosti preukázať, že k diskriminácii nedošlo, na žalovaného.

42. V zmysle uvedeného žalobca nemusí preukázať istotu, že došlo k diskriminácii, postačuje len určitá miera pravdepodobnosti. Je však povinný preukázať rozdiel v zaobchádzaní s inou porovnateľnou osobou, ktorá je alebo by mohla byť na rovnakej pozícii ako žalobca, voči nej však nebola aplikovaná diskriminácia. Žalobca je povinný preukázať aj dôvod, kvôli ktorému došlo k diskriminácii a z ktorého je diskriminácia zakázaná (§ 2 antidiskriminačného zákona). Ďalej je potrebné, aby žalobca preukázal vznik ujmy, ktorá mu vznikla na základe nedodržania práva na rovnaké zaobchádzanie, pričom medzi dôvodom namietanej diskriminácie a vzniknutou ujmom musí existovať príčinná súvislosť.

43. Pri prenesenom dôkaznom bremene zároveň platí, že žalovaný môže domnienku diskriminačného konania vyvrátiť, ak preukáže, že jeho konanie sledovalo oprávnený záujem, bolo objektívne odôvodnené, primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu, alebo že jeho konanie nie je v zmysle antidiskriminačného zákona považované za diskrimináciu. Ak žalovaný neposkytne súdu dostatočné vysvetlenie, prečo mohlo dôjsť k porušeniu zásady na rovnaké zaobchádzanie so žalobcom, má sa za to, že diskriminácia v danom prípade bola preukázaná.

44. Ústavný súd Slovenskej republiky k presunu dôkazného bremena uviedol (m. m. IV. ÚS 16/09, III. ÚS 201/09, IV. ÚS 292/2010, II. ÚS 65/2015), že dôkazné bremeno neťaží len a výlučne žalovanú stranu, ale ťaží aj žalobcu. Žalobca musí prioritne uniesť dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností, z ktorých možno odvodiť, že došlo k priamej alebo nepriamej diskriminácii, resp. zásady rovnakého zaobchádzania. Žalobca musí tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých možno dôvodne usúdiť, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Súčasne musí tvrdiť, že pohnútkou diskriminačného konania je jeho znevýhodnenie v zamestnaní oproti ostatným zamestnancom. Až následne sa presúva dôkazné bremeno na žalovanú stranu, ktorá má právo preukazovať svoje tvrdenia, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Domnienku prípadného porušenia zásady rovnakého zaobchádzania môže žalovaný vyvrátiť, ak preukáže, že namietané konanie, resp. opomenutie sledovalo oprávnený záujem, bolo objektívne odôvodnené, primerané a nevyhnutné na dosiahnutie takého záujmu.

45. Uvedenú postupnosť prechodu dôkazného bremena zo žalobkyne na žalovaného v okolnostiach predmetného prípadu podľa názoru dovolacieho súdu aplikoval aj odvolací súd s tým, že žalobkyňou tvrdené skutočnosti nepovažoval za relevantné pre prechod dôkazného bremena na žalovaného. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ktorého závermi sa odvolací súd stotožnil, sú založené na právnom názore, že k presunu dôkazného bremena nepostačuje, že žalobkyňa opísala konania žalovaného, ktoré považovala za šikanu, ale bolo potrebné, aby svoje tvrdenia konkretizovala, nakoľko z nich, tak ako ich uviedla, nebolo možné vyvodit', v čom vlastne mala spočívať šikana zo strany žalovaného. Podľa záverov prvoinštančného súdu i odvolacieho súdu žalobkyňou opísované konania žalovaného ani na podklade žalobkyňou predložených listín z objektívneho

hľadiska nepreukazovali také okolnosti, z ktorých by bolo možné dôvodne usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Podľa názoru konajúcich súdov šlo len o subjektívny pocit žalobkyne bez reálneho základu v správaní a konaní žalovaného.

46. Dovolateľka vytýkala súdom nižších inštancií, že nesprávne právne posúdili otázku aplikácie obráteného dôkazného bremena. Z obsahu jej argumentácie vo vzťahu k predmetnej dovolacej námietke ale vyplýva, že dovolateľka nesúhlasila s vyhodnotením dôkazov zo strany súdov nižších inštancií, resp. so závermi, ku ktorým na základe vykonaných dôkazov dospeli. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej spore obsah spisu, predovšetkým dovolateľkou predložené dôkazy a označené skutočnosti, nepredpokladali prenos dôkazného bremena na žalovaného. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný v konaní produkoval také dôkazy, z ktorých je nutné vyvodiť záver, že k diskriminačnému konaniu žalovaného voči žalobkyni nedošlo.

47. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd v predmetnom prípade nezistil nerešpektovanie obráteného dôkazného bremena konajúcimi súdmi. Nemožno teda povedať, že by odvolací súd nedodržiaval ustanovenia o obrátenom dôkaznom bremene, pokiaľ tvrdenia žalobkyne konfrontoval s faktami zistenými z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a stotožnil sa s verziou o tom, že žalobkyňou opisované správanie žalovaného nemožno posudzovať ako diskriminačné.

48. K uvedenému dovolací súd dodáva, že len samotný pocit, či vnútorné presvedčenie žalobkyne nemožno bez ďalšieho považovať na prvý pohľad (prima facie) za záver o porušení zásady rovnakého zaobchádzania. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takému záveru. Ak žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno, nemohla byť v spore úspešnou stranou.

49. Žalobkyňa v ďalšom namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nejasné a nezrozumiteľné. K tomu najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má byť prostriedkom kontroly správnosti rozhodnutia nielen pre súd, ktorý ho vydal, ale aj pre súd, ktorý ho bude preskúmať v dôsledku opravného prostriedku. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, so zreteľom na ustanovenie § 393 CSP, podáva výklad k opodstatnenosti, zákonitosti a spravodlivosti záverečného úsudku súdu, vyjadreného vo výroku. Aj odvolací súd musí v odôvodnení rozsudku uviesť, ktoré skutočnosti mal za preukázané a z akých dôvodov z nich vyvodil závery koncentrované vo výroku. Odôvodnenie musí byť úplné v tom zmysle, že sa vysporiada so všetkými otázkami riešenými v odvolacom konaní a musí byť v súlade s výrokom. Na tomto mieste dovolací súd konštatuje, že všetky uvedené požiadavky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu obsahuje. Vyčerpávajúcim a dostatočným spôsobom sa odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal s odvolacími námietkami a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 393 CSP. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o rozdieloch medzi šikanovaním a diskrimináciou. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu súčasne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd nevyhodnotil žalobkyňou popisované konania žalovaného ako šikanózne. Odvolací súd sa náležite vysporiadal s námietkou žalobkyne o tom, že zo strany žalovaného boli prijímané návrhy kolegov, hoci nešlo o dobré návrhy a o tvrdenom šírení intríg; adekvátnu pozornosť odvolací súd venoval námietke žalobkyne ohľadom jej preloženia od 01.09.2009 na výkon úradnej kontroly; relevantným spôsobom reagoval na námietku týkajúcu sa oneskoreného oznamovania informácií potrebných na výkon ako aj na námietku, že žalobkyňa bola často predvolávaná k vedúcemu zamestnancovi z dôvodu riešenia sťažností kolegov. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa výpovede z pracovného pomeru odvolací súd vysvetlil, prečo platnosť výpovede nemôže byť predmetom posudzovania v konaní. Rovnako žalobkyni poskytol vysvetlenie ohľadom nemožnosti súdu rozhodovať o tom, ktorí zamestnanci v prípade znižovania stavov zostanú u zamestnávateľa pracovať a ktorí dostanú výpoveď pre nadbytočnosť. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru o zrozumiteľnosti, určitosti a jasnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý obsahuje všetky zákonom požadované formálne a obsahové náležitosti - žalobkyňa dostala odpovede na ťažiskové právne otázky rámčujúce jej vec. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne a v súlade s jej právnym názorom na vec.

50. Následne dovolací súd skúmal, či potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle Civilného sporového poriadku.

51. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

52. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

53. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

54. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď namietla znemožnenie uplatnenia procesných práv tým, že sa odvolací súd zaoberal len argumentami žalovaného a tvrdenia žalobkyne ostali bez vyhodnotenia.

55. S poukazom na to, že dovolací súd už vyššie konštatoval, že odvolací súd sa náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobkyne, dospel dovolací súd k záveru, že právo dovolateľky na spravodlivý proces porušené nebolo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vychádza z ústavnej konformnosti výkladu noriem spojených s uplatnením práva na súdnu ochranu, zjavnej správnosti deklarovaných premís a z nich dôvodiacich právnych záverov, čo má dopad na celkovú presvedčivosť rozhodnutia, na spravodlivé usporiadanie vzťahov. Podľa dovolacieho súdu koncipované rozhodnutie odvolacieho súdu je určité a zrozumiteľné, bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov uvedených v dovolaní. Podľa názoru dovolacieho súdu takéto rozhodnutie nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, neobsahuje svojvoľné interpretačné závery, a preto nie je neospravedlňiteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody. Odvolací súd sa venoval všetkým podstatným argumentom žalobkyne, preto neobstoja námietka, že ňou uvádzané tvrdenia ostali bez povšimnutia. K tomu dovolací súd uvádza, že odvolací súd správne konštatoval, že nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré

majú pre vec podstatný význam, prípadne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, čo odvolací súd aj urobil.

56. Z uvedeného dôvodu podľa názoru dovolacieho súdu nejestvuje ani príčinná súvislosť medzi označenými právami dovolateľky a postupom odvolacieho súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení dovolateľkiných práv.

57. Vo vzťahu k námietkam dovolateľky dovolací súd ustálil, že tieto sú výrazom odlišného právneho hodnotenia zisteného skutkového stavu. Odlišné právne hodnotenie skutkového stavu je klasickým východiskom sporového konania, kde v súdnom konaní proti sebe stoja účastníci konania (strany), ktorí majú odlišný a protichodný názor na vzniknutú skutkovú situáciu. Súd, ktorý rozhoduje spor účastníkov konania (strán sporu), pri rozhodnutí v prospech jedného z účastníkov rozhodne v zásade aj v súlade s právnym názorom úspešného účastníka, teda spravidla v rozpore s právnym názorom neúspešného účastníka (porovnaj m. m. IV. ÚS 135/2012, II. ÚS 659/2016). Skutočnosti, ktoré žalobkyňa uvádzala v priebehu základného konania ako aj v konaní dovolacom, podľa názoru dovolacieho súdu odzrkadľujú iba odlišný právny názor žalobkyne na predmet konania. Podľa názoru dovolacieho súdu žalobkyňou uvádzané skutočnosti nijako neindikujú také pochybenia v postupe odvolacieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces.

58. K námietke nesprávneho skutkového posúdenia veci dovolací súd považuje za vhodné uviesť, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (t. j. že žalovaný voči žalobkyňi pristupoval v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spred nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442).

59. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Postup odvolacieho súdu spočívajúci v rozhodnutí o odvolaní bez vykonania ďalšieho dokazovania nasvedčuje tomu, že to odvolací súd nepovažoval za potrebné pre zistenie skutočného stavu veci, v tomto smere dovolací súd nezistil zo strany súdov nižších stupňov porušenie procesných predpisov, ktoré by zasahovalo do práv dovolateľky. Hodnotiace úsudky súdov (prvoinštančného a odvolacieho) vyslovené v rozhodnutiach, ktoré vychádzajú z vykonaných dôkazov (najmä záver, že súd nezistil z vykonaných dôkazov prvky diskriminácie) nemožno považovať za nesprávny postup súdu, a teda ani za porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP.

60. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd ustálil, že dovolateľka neopodstatnene namietala, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Preto dospel dovolací súd k záveru, že konanie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP postihnuté nebolo. S poukazom na to, že v prejednávanom prípade prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania do úvahy neprichádza, najvyšší súd dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

61. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovaný má voči žalobkyňi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

62. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.